

Stykket lyder saaledes: „Intet af Forsikringsraadet's Medlemmer maa være ansat i eller tage Del i Ledelsen af nogen Forsikringsanstalt.“ Man imødekommer her et Ønske, som jeg tror er lige saa almindeligt som naturligt; men der føjes endnu en lille Sætning til, og den gaar ud paa, at det kun gælder Ledelsen af de Selskaber, der ere underkastede denne Lovs Bestemmelser. Og i § 57 er Statsanstalten udtrykkelig undtaget derfra, idet der staar, at den blandt andet ikke gaar ind under Loven. Der vil altsaa intet være til Hinder for, hvis dette sidste Stykke bibeholdes, at et med de private Selskaber stærkt konkurrerende Selskab repræsenteres i Forsikringsraadet, ja maaske endog i en ganske overvældende Grad, og jeg behøver ikke at tilføje nogen Kommentar med Hensyn til, hvor ulideligt det vil være for et Selskab at blive kontrolleret af en af dets stærkeste Konkurrenter. Det kunde give Anledning til, at man troede sig chikaneret, selv om dette, hvad jeg vilde antage for at være sandsynligst, ikke var Tilfældet.

Efter disse mere fragmentariske Bemærkninger til Enkelthederne i det foreliggende Lovforslag vil jeg gerne udtale et Par Betragtninger om Sagen i sin Almindelighed. Det er jo noksom bekendt, — hvad der ogsaa tilstrækkelig er fremhævet af den meget ærede foregaaende Taler (P. G. C. Jensen) —, at da Sagen for 3 Aar siden var til Behandling her i Tinget, drejede Hovedstriden sig om de to Systemer, Koncessionssystemet og Publicitetssystemet. Hvert af disse Systemer har uægtelig sine Fortrin, men tillige sine Mangler. Koncessionssystemet synes paa Forhaand at maatte frembyde de stærkeste Kauteler med Hensyn til Livsforsikringselskabernes Soliditet, og det er selvfølgelig og maa være et Hovedformaal for Lovgivningen paa dette Omraade netop at skaffe Sikkerhed for, at Selskaberne til enhver given Tid ere i Stand til at opfylde de af dem paatagne Forpligtelser over for de forsikrede. Men ved Siden af dette store Fortrin er der ved Koncessionssystemet den Ulempe, at der derved lægges meget stærkt hemmende Baand paa Forsikringselskabernes fri Rørelse. Der følger nemlig med dette System ogsaa efter dette Lovforslag en saa indgaaende og jeg turde vel sige en saa nærgaaende Statskontrol, at Forsikringselskaberne paa mange Maader ville forhindres i at følge med Tiden og at imødekomme de Krav, som den nu stiller. Dette vil være i høj Grad uheldigt. Det

er derfor et Spørgsmaal, forekommer det mig — naar man erkender, at Livsforsikringen er et Gode, som man maa ønske udbredt i saa store Dele af Befolkningen som muligt — om det ikke i og for sig er unaturligt at lægge en saadan Hemsko paa Selskaberne, som der vil blive lagt gennem den Kontrol, der her forudsættes. Vender jeg mig nu til Publicitetsprincippet, har dette den bestemte Fordel, at al den Gene og alle de Baand, som det andet System vil lægge paa Selskaberne, falde bort, idet der gives de private Livsforsikringselskaber stor Frihed til at kunne indrette sig saaledes, som Tiden fordrer, men paa den anden Side skal jeg ikke nægte, at Sikkerheden, man kan opnaa, vil blive meget mindre end ved Koncessionssystemet, idet den eneste eller i alt Fald den væsentligste Kontrol, som føres med Selskaberne, vil blive udøvet af Offentligheden paa Basis af den Offentliggørelse, som finder Sted af Selskabernes Aarsbalance og Regnskaber, og gennem den Kritik, som man kan være sikker paa vil fremkomme fra andre konkurrerende Selskabers Side. Da nu Striden mellem disse to Systemer sikkert endnu er standende, saa forekommer det mig, at man endnu ikke er naaet til et Tidspunkt, hvor det er let at træffe Valget mellem dem, i hvert Fald ikke et Valg, som skal være endeligt og afgørende. Maaske man ligesom for 3 Aar siden kunde finde det som værende en heldig Udvej, om man i Øjeblikket nøjedes med at vedtage en lignende Lov som den, der den Gang blev vedtagen paa Landstingets Initiativ. Herved vilde man slaa en Bøm for de værste Ulemper i den nuværende Tilstand og kunde saa afvente en Tid, der er mere moden til Afgørelsen, og hvor Anskuelserne maaske have klareret sig og nærmet sig hinanden — ja, det kunde vel endogsaa tænkes, at de nærmede sig hinanden i den Grad, at der kunde foregaa en heldig Kombination af de to Systemer, hvad der for mig vilde staa som Idealet af en Ordning paa dette Omraade. Til Gunst for en saadan Udsættelse turde det maaske være mig tilladt endnu at anføre, at det er noget, man har hørt saa tit, — og jeg er ikke i Tvivl om, at de allerfleste mene det — at der er en stor Trang til en almindelig Aktielov, og hvis det er saa, turde det være et ret nærliggende Spørgsmaal, om man ikke skulde afvente den Tid, da man fik en saadan Lov, som vilde ramme Forsikringsvæsenet, der jo ogsaa drives af Aktieselskaber. Med disse Bemærkninger skal jeg